

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207034
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207034.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/98/2012-107 zo dňa 30.10.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 385 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/14125/2010 (povinný I. V., neplnaci záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 500100039). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd o žiadosti exekútora na vydanie poverenia rozhodol až 25.1.2011, teda bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 7 mesiacov, čím on (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkazov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov spojených s vyhotovením urgencie adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur celkom. Vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v dotknutom období vynaložil márne sumu 125 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku

stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje sumu 385 eur za celých 7 mesiacov, za 1 mesiac nečinnosti 55 eur, pritom navrhovateľ upozornil, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 222 dní.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 9Er/724/2010 zistil, že súdu bola dňa 26.11.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad so sídlom v Bratislave o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu vydané Slovenskou rozhodcovskou a.s. pod č.k. SR 05181/10 dňa 29.6.2010. Predmetom exekúcie bol nárok vyplývajúci zo zmluvy o úvere, ktorá je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a z výroku exekučného titulu vyplynulo, že povinná osoba (ako spotrebiteľ) bola zaviazaná aj na zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,25% denne (t.j. na plnenie právom nedovolené). Súd výzvou zo dňa 9.12.2010 vyzval Stály rozhodcovský súd na zaslanie zmenky vystavenej dňa 10.8.2009 v lehote 15 dní. Výzva bola doručená Stálemu rozhodcovskému súdu 15.12.2010. Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. elektronickým podaním doručeným súdu dňa 15.12.2010 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie spisového materiálu o 30 dní. Výzvou zo dňa 14.1.2011 bol opätovne vyzvaný Stály rozhodcovský súd o predloženie fotokópie zmenky vystavenej dňa 10.8.2009. Predmetné doklady boli súdu doručené na CD nosiči dňa 18.1.2011. Dňa 25.1.2011 bolo pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vydané poverenie na vymoženie uloženej povinnosti 425 eur s príslušenstvom, trov predchádzajúceho konania 159,92 eur a trov exekúcie; zároveň uznesením č.k. 9Er/724/2010-26 zo dňa 25.1.2011 súd exekúciu v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25% denne zo sumy 425 eur od 25.1.2010 do zaplatenia zastavil. Predmetné uznesenie spolu s poverením bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 2.2.2011.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1, 2, Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vychádzal aj z ustanovenia § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba „Exekučný poriadok“) v znení účinnom od 1.6.2010, z § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2011 a od 1.6.2011.

Súd prvého stupňa osobitne zdôraznil povinnosť exekučného súdu v štádiu exekučného konania podrobiť prieskumu rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (poukaz súdu na záver uznesenia NS SR sp. zn. 3MCdo 11/2010). V dotknutom exekučnom konaní exekučný súd ex offo skúmal zákonnosť vedenej exekúcie (z pohľadu § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Za tým účelom si vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu súvisiace podklady. Podrobil exekučný titul súdnemu prieskumu, pričom po zistení rozporu časti exekučného titulu so zákonom uznesením č.k. 9Er/724/2010-26 zo dňa 25.1.2011 exekúciu v časti o vymoženie zmenkových úrokov zastavil. Z toho je zrejmé, že nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie v 15. dňovej lehote zapríčinil samotný navrhovateľ, ktorý v pozícii oprávneného v exekučnom konaní sa domáhal výkonu exekučného titulu, ktorý v celom rozsahu nebol v súlade so zákonom. Napokon k nevydaniu poverenia v zákonnej lehote došlo aj v dôsledku neposkytnutia včasnej a riadnej súčinnosti Stáleho rozhodcovského súdu nevyhnutnej pre posúdenie zákonných podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že exekučný súd konal v posudzovanej veci priebežne, bez zbytočných prietahov, vychádzal aj zo záverov rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS/16/2002, v zmysle ktorých „samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní“. V dotknutej exekučnej veci dĺžka exekučného konania - od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia okresnému súdu 26.11.2010 do vydania poverenia na vykonanie exekúcie 25.1.2011 vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie, nie je takej povahy, aby na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa. Súd prvého stupňa osobitne zvýraznil, že v dotknutej exekučnej veci exekučný súd rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie bez zbytočného odkladu - do 7

dní po poskytnutí súčinnosti zo strany Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Nesprávny úradný postup (existencia prietahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom navrhovateľ nepreukázal, preto jeho návrh je nedôvodný a súd ho zamietol v celom rozsahu bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčísliť a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Argumentoval, že ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe. Toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie jeho základného práva na kontradiktórny súdny proces ale aj priame porušenie ustanovenia § 114 ods. 2 O.s.p., osobitne to platí za situácie keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Nebol teda oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, tým nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť, navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Za situácie kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Odvolateľ upozornil, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz môžu slúžiť v danom konaní len listiny založené v exekučnom spise aj s ohľadom na fakt, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poukazoval na obsahové znenie ustanovenia § 15, § 14 ods. 1, § 16 ods. 1 O.s.p. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v návrhu na začatie konania), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov, tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď podal (odvolateľ) ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že ním tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil zbytočné prietahy v konaní, nerozhodol o návrhu v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu pritom spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach nielen v

jednej z nich, preto sa konajúci súd musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Podľa ustálenej súdnej praxe pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide o prípady, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať.

Okresný súd za účelom vecného pojednania návrhu nariadil pojednávanie na deň 30.10.2013, na ktoré predvolal účastníkov, právny zástupca navrhovateľa obdržal všetky súvisiace listiny vo veci, na pojednávanie bol súdom riadne predvolaný, a ako vyplýva aj z obsahu súdnej doručky, predvolanie na pojednávanie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 21.10.2013. Z obsahu spisu vyplynulo, že písomné vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania okresný súd navrhovateľovi doručil 25.3.2013. Z toho je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, dostatok časového i procesného priestoru na to, aby zaujal vecné stanovisko k písomnému vyjadreniu odporcu v posudzovanej veci. Navrhovateľovi súd umožnil uplatňovať svoje stanovisko k skutkovým ale aj právnym otázkam, uvedené právo navrhovateľ mohol využiť aj osobnou účasťou na pojednávaní. Bolo len na navrhovateľovi čo toto právo, ktoré mu bolo umožnené využije alebo nie. Bezdôvodnou účasťou (navrhovateľ svoju neúčasť na vytýčenom pojednávaní neospravedlnil, nežiadal odročiť pojednávanie z dôležitého dôvodu) sa sám obral o možnosť argumentovať, vyjadriť sa k vecným otázkam, ktoré v posudzovanej veci považoval za podstatné. Nemožno sa preto stotožniť s jeho odvolacou argumentáciou vytýkajúcou porušenie zásady kontradiktórneho súdneho konania.

Okresný súd bol dôsledný i vo fáze dôkaznej. Nevychádzal z listinných dôkazov, ktorých si sám pre účely súdneho konania zaobstaral, ale prioritne vychádzal z označených dôkazov navrhovateľom priamo uvedených v návrhu na začatie konania. Podstatným dôkazovým materiálom bol obsah konkrétneho exekučného spisu, ktorý okresný súd pre účely vedeného konania pripojil. Oboznámil sa s jeho konkrétnym obsahom, skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu exekučného spisu 9Er/724/2010 (sp. zn. u súdneho exekútora Ex 14125/10), jeho skutkové zistenia korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Jednoznačne vychádzal z dôkazov - listín založených v citovanom exekučnom spise.

Otázka vylúčenia/nevylúčenia sudcov bola riešená Krajským súdom v Žiline ako súdom nadriadeným v uznesení 5NcC/82/2012-23 zo dňa 31.1.2013. Uznesenie Krajského súdu v Žiline 5NcC/82/2012-23 zo dňa 31.1.2013 okresný súd právnenému zástupcovi navrhovateľa doručil 11.3.2013, neobstojí preto odvolací argument, že neobdržal uznesenie krajského súdu riešiace otázku vylúčenia/nevylúčenia sudcu z prejednávania veci. Zákonný sudca, ktorý vydal v predmetnej právnej veci meritórne rozhodnutie JUDr. Branislav Klukoš vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci nebol. Krajský súd dodáva i to, že navrhovateľ na výzvu okresného súdu zo dňa 11.10.2012 (č.l. 14, 15 spisu) oznamuje v podaní zo dňa 24.10.2012 (č.l. 17 spisu), že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Vzhľadom aj na tento písomný a výslovný prejav navrhovateľa vyznie kontroverzne jeho námietka v odvolacom konaní, vytýkajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu, navyše táto námietka nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Správne preto súd prvého stupňa podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti účastníkov, boli pritom naplnené všetky zákonné podmienky aj pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

Je jednoznačné, že navrhovateľ podaným návrhom sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (okresného súdu v exekučnom konaní). Na daný prípad v celom rozsahu dopadajú aplikované ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súdom prvého stupňa. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ označeného právneho predpisu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Ustanovenie § 3 označeného právneho predpisu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok a to: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Za vecne správny vyhodnotil odvolací súd právny záver okresného súdu v otázke konštatovania nesplnenia „prioritnej zákonnej podmienky základu nároku“ - existencie nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľom tvrdená skutková podstatná otázka - existencia nesprávneho úradného postupu nevyplývala z vykonaného dokazovania v ním tvrdenom rozsahu. Napokon navrhovateľ v súvislosti s touto vecnou otázkou iba všeobecne uvádza v odvolaní, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konšatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, v odvolaní ale nekonkretizoval ktoré konkrétne omyly vecného charakteru namieta, ktoré konkrétne ním namietané lehoty pri vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa boli nesprávne vyhodnotené. Napokon odvolací súd zvyrazňuje, že súdom prvého stupňa uvádzané procesné lehoty vyplývajú z obsahu pripojeného exekučného spisu.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupom podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .